

Maciej Zembaty, Zdrajca

Po angielskiej rzece płyną łabędź
Róża miłości otworzyła drżący pąk
Leniwe lato z opaloną panią
Z drugiego brzegu śledził nas wysoki sąd
Więc rzekłem matce: Matko muszę odejść
Zamknij mój pokój, ale proszę nie lej łez
Gdy usłyszysz, że skończyłem marnie
Wiń za to atmosferę, a nie mnie
Zaraziłem różę szkarlatyną
Łabędzia zwiódłem na manowce, biedny ptak
Ona rzekła żem najlepszy z jej kochanków
I jeśli uschnię, potępiony będę ja
O włos chybiłeś, rzekli na to cni sędziowie
Zbierz swe oddziały i natychmiast ruszaj w bój
Marzyciele wszczęli wojnę z ludźmi czynu
Zwyciężą jeśli obowiązek spełnisz swój
Lecz zbyt długo zatrzymały mnie jej uda
Całowałem jakbym studnię wypić chciał
Ta fałszywość uządliła mnie jak szerszeń
Sparaliżował moją wolę groźny jad
Nie mogłem wstać by ostrzec mych żołnierzy
Że ich opuściło doświadczony wódz
Na polach bitew aż po Barcelonę
Mówią o mnie że miłości ze mnie wróg
Odchodzę rzekła lecz zostawiam tutaj ciało
Śpij na nim w nocy i w ogóle rób co chcesz
Lecz nim zasną przekłuj różę ostrym drutem
I łabędzia nim dokładnie skrępuj też
Od dawna spełniam bezsensowną tę powinność
I pieszczę ją z szacunkiem, gdzie się da
Całuję usta, rozchyloną piękną falę
I za to zdrajcą dziś mnie zowie cały świat